

Дѣла. (Вгледала се.) Но това те много огорчи!
Тогава —

Павелъ. Какъ да не огорчи, Дѣла. Азъ съмъ за свободата въ отношенията, но, съгласи се, —
това —

Дѣла. Слушай, Павле, бжди по здържанъ. Че ти ужъ за свобода ми говоришъ, а пъкъ си тъй.. Все българска душица!

Павелъ. Да, Дѣла, азъ си оставамъ българинъ. И ти би трѣбвало да бждешъ внимателна. Още повече, ти знаешъ моя темпераментъ.

Дѣла. Не ми напомняй. Не ми напомняй. . . Ти си въ състояние да удушишъ човѣка.

Павелъ. Тогава, щомъ знаешъ, бжди внимателна.

Дѣла. А сега ще се разходимъ ли?

Мълчание.

Павелъ. (Позамисля се, послѣ вдига глава). Добръ — ще излѣземъ.

Дѣла. Че хайде по-скоро — облѣчи се!

Павелъ. (Като се поизгледва). Не съмъ много нечистъ. Защо, може и така.

Дѣла. Както обичашъ.

Павелъ. Тогава все едно — хайде.

Спрѣни до вратата, трѣгватъ.

Дѣла. Ревнивъ си като Отело!

Павелъ. (Потеглилъ ржка да отвори вратата). Това е единичкото нѣщо, което все още немога да побѣдя.

Дѣла. Хайде, хайде, Отело!

Павелъ. (Отворилъ вратата съ насмѣшка). Колко бихъ желалъ да си Дездемона!

Излизатъ.